

Kilka uwag na tle wyroku sądu administracyjnego z dnia 3 grudnia 2021 r.

1. Uwagi wprowadzające

Profesor Tadeusz Kuczyński w komentarzu do Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce (dalej: P.s.w.n.) podniósł, że „Dyrektywa zawarta w art. 119 ust. 1 [P.s.w.n.] wpisuje się w powszechną tendencję legislacyjną, zgodnie z którą zawarcie zatrudnienia w szeroko ujmowanej sferze publicznej, w której mieszczą się również uczelnie publiczne, powinno być poprzedzone przeprowadzeniem stosownego postępowania konkursowego (kwalifikacyjnego), którego celem jest z jednej strony ustalenie, czy kandydat ubiegający się o zatrudnienie spełnia wymagane rygory selekcyjne nałożone przez odpowiednie przepisy, z drugiej natomiast zagwarantowanie obiektywizacji i optymalizacji wyboru, by wyłonić kandydatów o największej wiedzy i najwyższych umiejętnościach, predyspozycjach i zdolnościach”¹. Obiektywizacja oceny ma szczególne znaczenie w stosunku do pracowników zatrudnionych w służbie publicznej. Podkreślił też, że dobro zakładu pracy jest wspólną wartością, „dobrem” nie tylko pracodawcy, ale również zatrudnionych tam pracowników². Przesłanie profesora Kuczyńskiego wpisuje się w poniższe rozważania na temat – jak się w praktyce okazuje – wyboistej drogi, jaką w nierzadkich przypadkach mają do pokonania wnioskujący o nadanie im tytułu profesora. W tej materii na zauważenie zasługuje wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 3 grudnia 2021 r.³ WSA po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 3 grudnia 2021 r. sprawy ze skargi JW na decyzję Rady Doskonałości Naukowej (Rady) z dnia [...] października 2020 r. nr [...] w przedmiocie odmowy wystąpienia do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (RP) o nadanie tytułu profesora uchylił zaskarżoną decyzję i zasądził od Rady na rzecz JW zwrot kosztów postępowania.

¹ T. Kuczyński, *Komentarz do wybranych przepisów ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, [w:] K.W. Baran (red.), *Akademickie prawo zatrudnienia. Komentarz*, Warszawa 2020, komentarz do art. 119.

² T. Kuczyński, [w:] Z. Kubot, H. Szurgacz, Z. Masternak, T. Kuczyński, *Prawo pracy. Zarys wykładu*, Warszawa 2005, s. 151.

³ II SA/Wa 1081/21.

2. Uzasadnienie faktyczne rozstrzygnięcia

Decyzją wydaną na podstawie art. 228 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. P.s.w.n.⁴ Rada odmówiła wystąpienia do Prezydenta RP o nadanie JW tytułu profesora. W sprawie ustalono, że JW wystąpił z wnioskiem do Rady o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania mu tytułu profesora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych. W związku z powyższym Prezydium Rady podjęło uchwałę na podstawie art. 228 ust. 3 niniejszej ustawy o powołaniu pięciu recenzentów i zleceniu im wydania opinii w przedmiocie spełnienia przez wnioskodawcę ustawowych wymagań do ubiegania się o nadanie tytułu naukowego profesora. Wszystkie recenzje zawierały pozytywne dla JW konkluzje, ale tylko w jednej z nich operowano terminem „wybitne osiągnięcia”.

Wniosek JW został skierowany na posiedzenie Zespołu Nauk Ścisłych i Przyrodniczych Rady. W związku z rozbieżnościami, jakie ujawniły się w kwestii spełnienia przez Kandydata kryterium wybitności dorobku naukowego, Zespół przegłosował wniosek o przełożenie przedmiotowej dyskusji na posiedzenie w innym terminie i rozszerzonym o recenzentów składzie. Ostatecznie Zespół nie poparł wniosku o wystąpienie do Prezydenta RP o nadanie JW tytułu profesora. Przeciw głosowało 18 osób, 2 wstrzymały się i nikt nie poparł wniosku. Po zapoznaniu się ze stanowiskiem Zespołu oraz zgromadzonym materiałem dowodowym Prezydium Rady podjęło decyzję o odmowie wystąpienia do Prezydenta RP o nadanie JW tytułu profesora. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wynik niniejszego głosowania Prezydium Rady potwierdził, iż wszyscy jej członkowie nie znaleźli dostatecznych podstaw do uznania, że wnioskodawca spełnił wymagania ustawowe. Negatywna weryfikacja Kandydata została oparta na analizie argumentów złożonych przez JW we wniosku oraz na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania.

3. Uzasadnienie decyzji

W spornej w sprawie decyzji wskazano, że kluczowe znaczenie z punktu widzenia kryteriów ustawowych ma dorobek naukowy, który powinien mieć charakter osiągnięcia wybitnego w rozumieniu art. 227 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy P.s.w.n. Przepis ten stanowi, że tytuł naukowy profesora może być nadany osobie, która posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz w szczególności „posiada wybitne osiągnięcia naukowe krajowe lub zagraniczne”. Określenie „wybitne osiągnięcia” to przykład zwrotu nieostrego, stosunkowo często wykorzystywanego w technice legislacyjnej. Konstrukcja taka pozwala w jednoznaczny sposób interpretować wymogi prawne i faktyczne, a mając na uwadze ich cel, dokonywać wykładni adekwatnej

⁴ Dz. U. z 2018 r. poz. 1668.

do konkretnego przypadku, w tym na przykład określonej dziedziny prawa lub w innej sferze osiągnięć niezbędnych do ubiegania się o tytuł naukowy profesora⁵.

W uzasadnieniu podniesiono również, że mimo pozytywnych konkluzji wszystkich recenzji tylko jeden z recenzentów osiągnięcia JW określił mianem wybitnych. Ponadto w recenzjach opatrzonych pozytywnymi konkluzjami wystąpiła istotna rozbieżność pomiędzy udokumentowaniem w analizach spełnienia wymogów ustawowych a wyprowadzonymi z nich konkluzjami⁶. Rada uznała, że nie przedstawiono przekonujących argumentów przemawiających za wybitnym charakterem osiągnięć kandydata, zaś brak spełnienia tej przesłanki eliminuje możliwość podjęcia decyzji o wystąpieniu do Prezydenta RP o nadanie tytułu profesora. Zaskarżając do WSA w Warszawie decyzję Rady, JW zarzucił organowi zarówno naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, jak i przepisów prawa materialnego⁷. Wnosząc

⁵ T. Jędrzejewski, [w:] J. Woźnicki (red.), *Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2019, teza 3, zob. uwagi do art. 227.

⁶ Brak rzeczowej spójności między tekstem opinii a konkluzjami przesądzającymi o ogólnej ocenie, czy kandydat spełnia warunki ustawowe wnioskowania o tytuł profesora, przesądzał o uznaniu braku wiarygodności z przedstawionej organowi recenzji.

⁷ Dotyczyły one naruszenia: 1) art. 227 ust. 1 lit. a i art. 228 ust. 3 Ps.w.n. poprzez błędną wykładnię i zastosowanie wyrażające się w uznaniu, iż z formuły, że kandydat spełnia wymagania bądź kryteria wskazane w art. 227 ust. 1 lit. a Ps.w.n. nie wynika, że kandydat posiada wybitne osiągnięcia naukowe w rozumieniu ww. przepisu; 2) art. 227 ust. 1 lit. a i art. 228 ust. 3 Ps.w.n. poprzez błędną wykładnię i zastosowanie wyrażające się w uznaniu, że recenzenci powołani przez Radę w postępowaniu o nadanie tytułu [...] w celu wydania opinii muszą obligatoryjnie przy dokonywaniu oceny używać literalnie terminu „wybitne osiągnięcia naukowe”, bez możliwości używania terminów równoważnych lub podobnych; 3) art. 227 ust. 1 i art. 228 ust. 3 Ps.w.n. oraz art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 228 ust. 9 Ps.w.n., wyrażające się w uznaniu, że w sytuacji całkowitej rozbieżności materiału dowodowego w postaci pięciu pozytywnych recenzji z sentencją zaskarżonej decyzji, Rada nie jest obligatoryjnie zobowiązana do sporządzania uzasadnienia decyzji według pełnych reguł art. 107 § 3 k.p.a. z indywidualną i wszechstronną oceną wszystkich dowodów, co w realiach postępowań w sprawie nadania tytułu profesora dotyczy oceny wszystkich recenzji dokonujących oceny dorobku kandydata, ze wskazaniem w uzasadnieniu, które indywidualne dowody Rada uznała za wiarygodne, a którym odmówiła wiarygodności i mocy dowodowej; 4) art. 227 ust. 1 lit. a Ps.w.n. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że kryterium uczestniczenia kandydata do tytułu profesora w redakcjach monografii naukowych jest pełnoprawnym – mimo braku odniesienia w ustawie – kryterium oceny dorobku naukowego w postępowaniu w sprawie nadania tytułu; 5) art. 227 ust. 1 lit. a Ps.w.n. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że kryterium posiadania wysokich wskaźników cytowalności prac według informacji naukometrycznych jest pełnoprawnym – mimo braku odniesienia w ustawie – kryterium oceny dorobku naukowego w postępowaniu w sprawie nadania tytułu; 6) art. 7 w zw. z art. 77 § 1 w zw. z art. 80 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez uchybienie obowiązki dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, z czym związany jest obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego, prawidłowego udokumentowania przebiegu postępowania oraz jego wyników i właściwego uzasadnienia podjętej decyzji, w tym wszechstronnego wyjaśnienia, dlaczego Rada odmówiła wiarygodności i mocy dowodowej pięciu opiniom recenzentów specjalistów z dziedziny nauk [...], a oparła się wyłącznie na opinii Zespołu [...] negatywnej dla skarżącego; 7) art. 228 ust. 3 Ps.w.n. oraz art. 8 k.p.a. w związku z art. 228 ust. 9 Ps.w.n. poprzez uznanie, że w postępowaniu o nadanie tytułu profesora możliwe jest zadawanie recenzentom przez członków Zespołu Rady pytań sugerujących dla wywołania zmiany oceny dorobku naukowego kandydata do tytułu; 8) art. 107 § 1 k.p.a. w związku z art. 228 ust. 9 Ps.w.n. oraz § 8 ust. 1 pkt 11 statutu Rady stanowiącego załącznik do uchwały nr [...] Rady z dnia [...] października 2020 r. – poprzez wydanie decyzji z dnia [...] października 2020 r. bez przeprowadzenia właściwego głosowania tajnego Prezydium Rady jako organu kolegiального w sprawie wniosku skarżącego o wystąpienie do Prezydenta RP o nadanie tytułu profesora.

o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy Rady do ponownego rozpoznania, JW stwierdził, że spełnił wszystkie kryteria ustawowe do nadania tytułu profesora, zaznaczając przy tym, że nie ma normatywnego wymogu stosowania w recenzjach dosłownych terminów z ustawy. Dotyczy to także posługiwania się zwrotem „wybitne osiągnięcia”. Wystarczające jest, aby dorobek miał taki charakter. Zdaniem JW w zaskarżonej decyzji nie wykazano wprawdzie, by używanie terminu „wybitny” w recenzjach było obligatoryjne, ale z powodu nieużycia takiego sformułowania w recenzji Rada odmówiła wiarygodności czterem opiniom. Skarżący podniósł ponadto istotną z punktu widzenia przysługującego mu prawa do obrony kwestię dostępu do pełnej informacji o przyczynach negatywnej dla niego decyzji. Zgodnie z wymogami art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: k.p.a.) miał pełne prawo znać treść negatywnego stanowiska Rady, w tym dlaczego wszystkim pozytywnym recenzjom odmówiła wiarygodności. Lakoniczne czy wybiórcze uzasadnienie decyzji administracyjnej w miejsce pełnej informacji o powodach rozstrzygnięcia stanowi istotne naruszenie procedur, mogące mieć wpływ na końcowy wynik sprawy. Zdaniem skarżącego, gdy sentencja decyzji administracyjnej pozostaje w opozycji do wszystkich opinii recenzentów, w jej uzasadnieniu Rada winna działać zgodnie z przepisami postępowania administracyjnego, tj. art. 7, 77 i 80⁸.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik Rady wniósł o jej oddalenie w całości, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji. Odnosząc się do zarzutu skargi wniesionej przez JW, wskazał, że „ustawodawca wymaga od kandydatów do tytułu profesora wybitnych osiągnięć naukowych krajowych lub zagranicznych, nie zaś osiągnięć przeciętnych, minimalnych czy zwyczajnych. Nie ma wprawdzie legalnej definicji pojęcia «wybitne osiągnięcia», jednakże ze znaczenia, jakie się mu przypisuje, jego treść jest równoważna z określeniami: «wybijający się ponad przeciętność, górujący nad otoczeniem, nieprzeciętny»”. Osiągnięcia naukowe powinny cechować się wybitnością ze względu na ich jakościowy aspekt. Rada uznała, że JW nie spełnił przesłanki określonej w powołanym już przepisie P.s.w.n. Według oceny dokonanej przez pełnomocnika wymienionego organu skarżący błędnie przyjmuje, że recenzenci w wydawanych opiniach muszą obligatoryjnie używać terminu „wybitne osiągnięcia naukowe”, co oznaczałoby brak możliwości stosowania terminów równoważnych. Zdaniem Rady recenzenci wskazywali na znaczące osiągnięcia, ale te nie są utożsamiane z wybitnym dorobkiem. Nie ulega moim zdaniem wątpliwości, że o wybitnym charakterze osiągnięcia naukowego zadecydować może oryginalność dorobku, nowatorski jego charakter i znaczenie dla dalszego rozwoju nauki. Trafnie przyjmuje się w doktrynie⁹, że pod pojęciem wybitnych osiągnięć należy rozumieć wyłącznie dorobek naukowy, czyli publikacje mające – w obiektywnym ujęciu – cechę

⁸ Organ ma obowiązek dokonania weryfikacji oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego (zrekonstruować należyty sposób zachowania), zob. Z. Kmiecik, J. Wegner, *Odpowiednie stosowanie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach nadawania stopni naukowych i tytułu profesora*, „Państwo i Prawo” 2021, nr 3, s. 18-19.

⁹ M. Pyter, [w:] A. Balicki, M. Pyter, B. Zięba, *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2021, komentarz do art. 227.

wybitności. Należy mieć nadzieję, że interpretacja tego przepisu pójdzie w kierunku oceny jakości, a nie ilości dorobku, choć oczywiście jedno nie wyklucza drugiego. Wyznaczone miary mające stanowić ukoronowanie działalności naukowej powinny być realne, możliwe do spełnienia przez kandydata¹⁰. Pełnomocnik JW podtrzymał w całości zarzuty skargi.

4. Istota sporu

WSA w uzasadnieniu prawnym podniósł, że sąd administracyjny wykonuje wymiar sprawiedliwości, poddając kontroli decyzje wydawane przez organy administracji publicznej pod względem ich zgodności z prawem, obejmując badaniem, czy właściwie zastosowano przepisy prawa materialnego i procedury w prowadzonym postępowaniu. Może on wzruszyć zaskarżoną decyzję jedynie w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa. Artykuł 145 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi określa, w jakich sytuacjach decyzje lub postanowienia podlegają uchyleniu. WSA uznał skargę za zasadną, ale nie podzielił zarzutu JW, jakoby zaskarżona decyzja dotknięta była wadą nieważności, zważywszy, że zachowane zostały procedury dotyczące przeprowadzenia właściwego głosowania przez Prezydium Rady. W świetle dokonanej przez Sąd weryfikacji Rada, wydając sporną decyzję, dopuściła się naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, w tym w szczególności art. 7, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 227 ust. 1 pkt 1 P.s.w.n.¹¹, z uwagi na błędy w ustaleniach faktycznych oraz niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu decyzji, z jakich powodów uznała, że dorobek skarżącego nie spełnia wymogu, o którym mowa w art. 227 ust. 1 pkt 1 lit. a P.s.w.n. Zarówno naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, o których wyżej, jak i niewłaściwe zastosowanie normy prawa materialnego mogły mieć istotny wpływ na ostateczny wynik sprawy i stanowić dostateczną podstawę prawną do wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wyroku WSA sięgnął także do wykładni historycznej, to jest do analogicznego przepisu, który był zawarty w uchylonej ustawie z dnia 14 marca 2005 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym, w którego świetle przyjmowano, że postępowanie w sprawach o nadanie tytułów naukowych cechuje odrębność związana ze specyfiką tych spraw. Z tym zaś łączy się ograniczony zakres kontroli sądu administracyjnego. Nie jest on również uprawniony do merytorycznej kontroli recenzji stanowiącej podstawę decyzji o nadanie tytułu ani też dokonania

¹⁰ Szerzej w tej materii H. Izdebski, [w:] H. Izdebski, M. Zieliński (red.), *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2019, komentarz do art. 227, teza 2; K. Ślebzak, *Komentarz do wybranych przepisów ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, [w:] K.W. Baran (red.), *Akademickie prawo zatrudnienia. Komentarz*, Warszawa 2020, komentarz do art. 227.

¹¹ Zdaniem Z. Kmiecika i J. Wegnera (*Odpowiednie stosowanie...*, s. 18-19) nadmierne są oczekiwania, że sam fakt posiłkowego stosowania w sprawach awansów naukowych przepisów kodeksu zagwarantuje taki poziom ochrony, jak w innych sferach aktywności administracji publicznej.

merytorycznej oceny dorobku naukowego osoby ubiegającej się o uzyskanie tytułu profesora. Nie jest też uprawniony do rozwiązywania merytorycznych sporów powstałych w świecie nauki ani nie stanowi forum toczenia dyskusji teoretycznych, ścierania się różnych poglądów czy też polemiki z konkluzjami organu. Przedmiotem kontroli sądu administracyjnego jest dokonanie weryfikacji pod kątem, czy w postępowaniu o nadanie stopnia lub tytułu naukowego nie doszło do naruszenia norm postępowania wynikających z przepisów ustawy oraz przepisów k.p.a. W ocenie Sądu powyższe podejście zachowuje aktualność także na gruncie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce¹². Zważywszy na fakt, że postępowanie prowadzone w sprawach o nadanie stopni i tytułów naukowych następuje w trybie administracyjnym prowadzonym na podstawie odpowiednio stosowanych przepisów k.p.a., z odrębnościami wynikającymi z ustawy P.s.w.n., powinno ono spełniać określone w nich warunki.

Zdaniem WSA Rada była zobligowana do wyczerpującego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych związanych z rozpatrywaną sprawą, aby w ten sposób stworzyć jej rzeczywisty obraz i uzyskać podstawę do trafnego zastosowania przepisów prawa materialnego zawartych w P.s.w.n. Wbrew powyższym wymogom Rada nie ustosunkowała się w sposób prawidłowy do mających wpływ na ocenę dorobku naukowego kandydata okoliczności faktycznych, a przede wszystkim w uzasadnieniu decyzji nie wyjaśniła dostatecznie tego, dlaczego uznała, że skarżący nie posiada wybitnych osiągnięć naukowych, o których mowa w art. 227 ust. 1 pkt 1 lit. a P.s.w.n., mimo faktu wydania pięciu recenzji pozytywnych. WSA podniósł, że opinie recenzentów mają walor opinii biegłego, stanowią dowód w rozumieniu art. 75 § 2 k.p.a.¹³, do którego powinna ustosunkować się Rada. Stanowią one więc podstawowy materiał dowodowy w sprawie. Rada nie jest wprawdzie związana bezwzględnie opiniami powołanych recenzentów, jednak – zdaniem WSA – w sytuacji gdy stanowiska wszystkich recenzentów są pozytywne dla kandydata i zakończone jednoznacznymi konkluzjami, że spełnia on warunki określone w ustawie do ubiegania się o nadanie tytułu naukowego profesora, to odmawiając im mocy dowodowej, organ jest zobligowany do rzeczowego uzasadnienia swojego stanowiska. Podstawą zdyskredytowania opinii recenzenta nie może być tylko to, że nie użyto w niej przymiotnika „wybitne” dla określenia osiągnięć naukowych kandydata, w sytuacji gdy opiniodawca dorobek naukowy ocenia w sposób jednoznaczny, że spełnia wszystkie warunki ustawowe.

WSA wyeksponował funkcję jasnego i rzeczowego charakteru uzasadnień decyzji. Brak odniesienia się w decyzji do poszczególnych recenzji i zawartych w nich opisów osiągnięć naukowych i wyprowadzanych konkluzji nie pozwala przyjąć, że organ wyjaśnił wszelkie wątpliwości, które mogły się nasuwać w postępowaniu administracyjnym. Kandydat ma pełne prawo wiedzieć, dlaczego – pomimo pięciu

¹² Por. teżę wyroku NSA z 20 listopada 2018 r., I OSK 92/17.

¹³ Wymieniony przepis należy interpretować, mając na uwadze jego § 1. Zgodnie z tym artykułem jako dowód w sprawie należy dopuścić wszystko co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Szerzej na temat konstrukcji otwartego systemu środków dowodowych R. Suwaj, *Zasady nakładania administracyjnych kar pieniężnych*, Warszawa 2021, rozdział IV, pkt 4.3.

pozytywnych recenzji – Rada odmówiła wystąpienia z wnioskiem o nadanie mu tytułu profesora. Uzasadniając sporną decyzję w sposób ogólnikowy, bez bliższej analizy przesłanek koniecznych do przyjęcia tezy, że nie zostały spełnione wymogi związane z odpowiednim dorobkiem naukowym skarżącego, o którym mowa w art. 227 ust. 1 pkt 1 lit. a P.s.w.n., organ w konsekwencji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 107 § 3 k.p.a. W związku z powyższym sporna decyzja nie mogła ostać się w obrocie prawnym jako naruszająca w sposób istotny obowiązujące przepisy prawa. Rozpatrując sprawę ponownie, Rada weźmie pod uwagę dokonaną powyżej ocenę prawną. W konsekwencji, mając na względzie zarówno uwarunkowania formalne, wyrażone m.in. w k.p.a., jak i materialne przepisy ustawy P.s.w.n., w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości ustali na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, czy rzeczywiście zachodzą przesłanki do odmowy przedstawienia skarżącego do tytułu naukowego profesora.

5. Uwagi końcowe

Przedmiotowy wyrok zasługuje na uwagę i pełną akceptację. Dotyka bowiem problemów ważkich, wśród których jako kluczowe umieszcza się prawo do dobrej administracji¹⁴. Aksjologia to punkt wyjścia dla prawnika, najpierw wymaga odpowiedzi na pytanie, jaki przyjmujemy system wartości, a następnie z tej perspektywy umożliwia nam analizę tekstu prawnego. Współcześnie waga rzetelności, sprawności i transparentności działań administracji¹⁵ jest niekwestionowana, ale praktyka nie rzadko odbiega od pożądaných standardów. Przykładem może być tutaj uchylona omawianym wyrokiem decyzja Rady, która nie mogła się ostać w obrocie prawnym jako naruszająca w sposób istotny obowiązujące procedury i wymogi prawa materialnego. Decyzje administracyjne niekorzystne dla kandydatów wnioskujących o nadanie im tytułu profesora powinny być dostatecznie wyargumentowane i starannie udokumentowane, a rozstrzygnięcie skarg przez sąd administracyjny budzić ma zaufanie do państwa i tworzonego przezeń prawa. Nieumocowana dostatecznie w rzeczowej argumentacji negatywna decyzja organu w sprawie nadania tytułu naukowego profesora – a szerzej ujmując także innych stopni naukowych – zniszczyć może karierę naukowca i powodować ogromne straty społeczne z punktu widzenia rozwoju nauki i aksjologicznych wartości. Wymogi rzetelności naukowej i obiektywizmu spoczywają przede wszystkim na recenzentach, ale jest to temat zasługujący na odrębne potraktowanie.

¹⁴ I. Lipowicz (*Nowe kategorie pojęciowe nauki prawa administracyjnego jako reakcja na zmieniające się zagrożenia jednostki*, „Państwo i Prawo” 2022, z. 2, s. 34) zwraca uwagę na ciąg powiązanych ze sobą wartości, łączonych z funkcjonowaniem administracji od dobrej administracji do dobrego rządzenia, dobrego prawoznawstwa i dobrej legislacji. Zob. też R. Stefanicki, *Violation of the fair resolution principle in recruitment procedures for the positions of managers*, „Polish Law Review” 2016, no 1, s. 1 i n.

¹⁵ D. Woodhouse, *In Pursuit of Good Administration. Ministers, Civil Servants and Judges*, Oxford 1997.

Bibliografia

- Izdebski H., [w:] H. Izdebski, M. Zieliński (red.), *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2019.
- Jędrzejewski T., [w:] J. Woźnicki (red.), *Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2019.
- Kmiecik Z., Wegner J., *Odpowiednie stosowanie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach nadawania stopni naukowych i tytułu profesora*, „Państwo i Prawo” 2021, nr 3.
- Kuczyński T., [w:] Z. Kubot, H. Szurgacz, Z. Masternak, T. Kuczyński, *Prawo pracy. Zarys wykładu*, Warszawa 2005.
- Kuczyński T., *Komentarz do wybranych przepisów ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, [w:] K.W. Baran (red.), *Akademickie prawo zatrudnienia. Komentarz*, Warszawa 2020.
- Lipowicz I., *Nowe kategorie pojęciowe nauki prawa administracyjnego jako reakcja na zmieniające się zagrożenia jednostki*, „Państwo i Prawo” 2022, z. 2.
- Pyter M., [w:] A. Balicki, M. Pyter, B. Zięba, *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz*, Warszawa 2021.
- Stefanicki R., *Violation of the fair resolution principle in recruitment procedures for the positions of managers*, “Polish Law Review” 2016, no. 1.
- Suwaj R., *Zasady nakładania administracyjnych kar pieniężnych*, Warszawa 2021.
- Ślebzak K., *Komentarz do wybranych przepisów ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, [w:] K.W. Baran (red.), *Akademickie prawo zatrudnienia. Komentarz*, Warszawa 2020.
- Woodhouse D., *In Pursuit of Good Administration. Ministers, Civil Servants and Judges*, Oxford 1997.